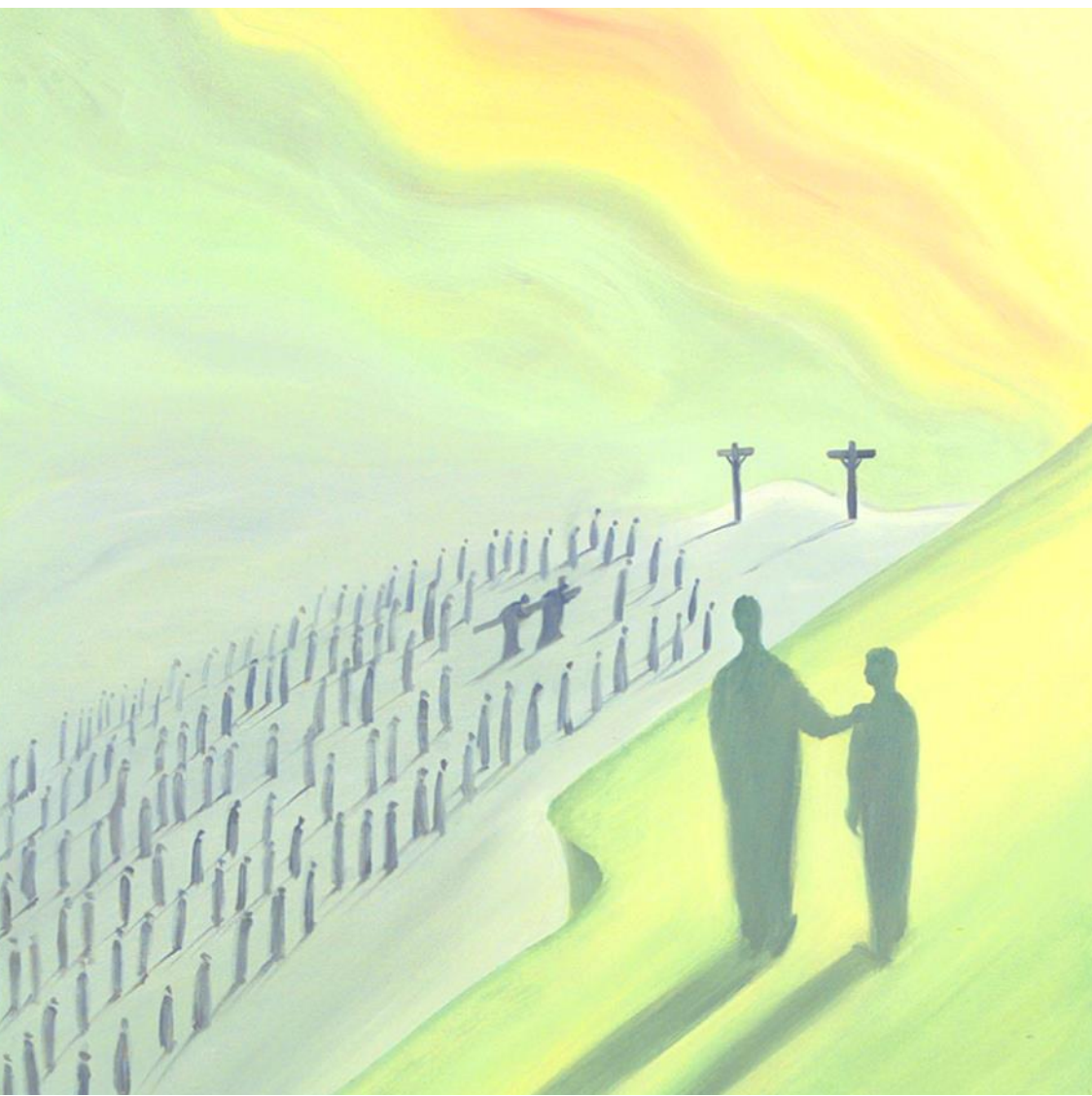

letnik 36, številka 9-10/2020

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

NEIZBEŽNO	4	Ne bojmo se, tudi ko nas je strah
RAZDVOJENO	6	Ne bodimo kot Buridanov osel
RAZVONO	9	Misel
URGENTNO	10	Nujnost odrešenja
HREPENEČE	14	Zgodi se tvoja volja
NEPRIMERLJIVO	18	Kdo je kakor naš Bog?

SKRIVOMA	20	Bog kliče
PROSEČE	22	Davidova molitev (Psalm 86)
ZASKRBLJUJOČE	26	Neodpornost kristjanov na teorije zarote
TEMELJNO	30	Duhovni temelj
ALARMANTNO	32	Moje ljudstvo propada!
VELIKANSKO	34	Velik vihar, velika tišina, velik strah
ZRCALNO	40	Čistilec izvira
MODRO	42	Misli najstnikov

mag. Peter Golob, urednik

Ne bojmo se, tudi ko nas je strah

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Zdravstvena situacija v svetu se vse bolj zaostre. Novice o koronavirusu so čedalje slabše. Posledično tudi gospodarski obeti niso dobri. Nasploh se dogajajo družbene spremembe. In to z veliko hitrostjo. Umirjeno bivanje je čez noč postalo malodane kaotično. Ritem življenja, ki smo ga še pred letom dni imeli v svojih rokah, je podivjal. Z vsakim dnem težje dohajamo vse spremembe, ki se dogajajo in smo jim podvrženi. Če z vsemi močni nekako uspemo obvladovati svoj vsakdanjik, pa v sebi postajamo vse bolj izmučeni.

Ni naključje, da oktobra praznujemo svetovni dan duševnega zdravlja. Duševno zdravje postaja dobrina, saj ga je v teh turbulentnih

časih težko ohranjati. Če ne drugega, nas vsakodnevne novice in razmere navdajajo s strahom. Ali sem se okužil? Ali sem okužil koga drugega? Ali bo zaradi mene kdo umrl? Ali sem komu povzročil nepotrebne preglavice, ker nisem ravnal premišljeno? Zakaj sem moral zboleti? Zakaj se mi je to zgodilo? Kaj si ljudje mislijo o meni? Kako naj se rešim krivde? Kako naj se izvlečem iz žalosti, ki me ubija? Ali je kaj narobe z mano, ker se bojim novega dne? Ali je narobe, ker sem zaskrbljen in se bojim iti med ljudi? Ali je kaj narobe, če me je strah? Kako naj se rešim živčnosti? Kako naj se umirim, če vse izgleda tako slabo? Kaj bo s službo? Kako bom prišel do zdravnika? Kako bom izpolnil vsa pričakovanja svojih bližnjih? Kdo me bo rešil vseh teh skrbi, ki me delajo živčnega? Kako naj se rešim vsega stresa? Kako naj premagam napetost, v katero me potiska bliskovit tempo življenja?

Kristjani imamo glede vseh teh vprašanj velikansko srečo. Pa ne zato, ker kristjani teh težav nimamo, ampak ker verjamemo v Boga, ki ta vprašanja zelo dobro razume. Krščanski Bog je namreč izkusil, kaj pomeni živeti v strahu. Božji Sin, Jezus Kristus, je na svoji koži občutil vse hudo tega sveta, celo preganjanje, zasramovanje, izdajstvo in nasilno smrt pri »rosnih« 33 letih. Tudi Jezus je spoznal občutke stresa, napetosti,

strahu, bojzani, skrbi. Jezusu v življenju ni bilo prizaneseno in je do добра izkusil, kaj pomeni biti vznemirjen in v duši razrvan. Družbene razmere, v katerih je bival, so bile kaotične, takratna situacija je bila težka kot pred vojno. In tako – kot marsikdaj nam danes – je tudi Jezusu Kristusu, Božjemu Sinu, žalost vzela vso voljo do življenja. A je kljub duševni stiski in fizičnemu nasilju ohranil ljubezen do ljudi in spoštovanje do Boga. Do smrti je ostal poslušen Bogu Očetu, ki ga kljub sramotni iznakaženosti na križu ni zapustil. Podobno tudi nas Bog ne bo nikoli zapustil, kljub temu, da nas preveva strah in zaradi zaskrbljenosti nimamo nobenega upanja več. Bog nas razume in vsakemu izmed nas pravi: »Ne boj se, saj sem s teboj.« In nato doda: »Okrepil te bom in ti pomagal.«

Krščanski Bog je terapevtski Bog, ki mu je mar za naše duševno zdravje kot tudi za telesno blagostanje. Nikakor nas ne obsoja, če nas je strah in če smo zaskrbljeni. Pa tudi za naše napake in zgrešene odločitve, ki jih obžalujemo, nas nikakor noče kaznovati ali nam karkoli glede njih očitati. Krščanski Bog je Bog usmiljenja in tolažbe in nam odpušča. Krščanski Bog je namreč Bog, ki rešuje; ni bog, ki ustvarja dodatne probleme, ampak je bog, ki ponuja nove rešitve. Krščanski Bog nas z besedami: »Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši,« rešuje vseh krivd in na-

petosti. Z besedami »Ne skrbite za jutri... Dovolj je dnevu njegovo zlo,« nas rešuje vrtinca skrbi in pretirane zaskrbljenosti. Z besedami »Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on skrbi za vas,« nas nagovarja, naj mu povsem zaupamo in se rešimo negotovosti tega sveta in vsakdanjega življenja.

V Svetem pismu lahko najdemo pričevanje človeka, ki je zaupal Bogu in mu poveril svoje skrbi in strahove. Dejal je: »Iskal sem Boga in me je uslišal, vseh mojih strahov me je rešil.« Besede tega človeka nam lahko vlijejo upanja in dajo moči, da poskusimo tudi mi na tak globok način zaupati Bogu. Škoda bi bilo zamuditi tako veliko priložnost. Sploh zato, ker je stiske, strah, skrbi, nemir, žalost, obup in vse, kar je podobnega, tako enostavno »vreči« na Boga. To se lahko naredi v tem momentu, takoj, zdaj. Kako? Tako, da svoje želje in skrbi in sploh vse, kar nas teži, izrazimo Bogu z molitvijo in prošnjo. In to je nekaj, kar lahko počnemo ves čas in ob vsaki priložnosti. Kajti »Bog je blizu«. Zagotovo je blizu, saj je Božji Sin, Jezus Kristus, izkusil vse bolečine človeškega življenja in lahko sočustvuje z nami. In kdo pozna bolj sočutnega in usmiljenega Boga, ki nam je ves čas tako blizu in se nam povsem približa, kadar koli ga kličemo? Hvala Bogu, da se nam je približal, da ga lahko prosimo za vsakršno pomoč.

dr. Daniel Brkič

Ne bodimo kot Buridanov osel

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Predstavljajmo si srečnega osla, ki se sprehaja po polju in se znajde med dvema slastnima kupoma sena, nakar zasuka z glavo na levo in desno stran, a se, tepčkast kot je, ne more odločiti, kateremu kupu sena naj da prednost. Nato po dolgem premišljevanju, ujet med dvema možnostma izbora, žal zaradi lakote umre. Ta miselni eksperiment francoskega filozofa Jana Buridana iz 14. stoletja se imenuje Buridanov osel.

Šeststo let po Buridanu so današnji psihologi objavili študijo o paradoksu izbire. Oblekli so se v prodajalce marmelade in v elitni kalifornijski soseski postavili degustacijsko središče za gurmane. Mimoidočim so na

eni mizi predstavili štiriindvajset vrst kakovostne marmelade, na drugi mizi pa le šest vrst. Ponudba štiriindvajsetih vrst marmelade je pritegnila tolikšne množice, da so se ob njej dregnali, ponudba šestih vrst marmelade pa je pritegnila le posameznike. Toda rezultati prodane marmelade so bili obratni.

Presenetljivo je, da so se navkljub ponudbi štiriindvajsetih vrst marmelade za nakup ene vrste marmelade odločili le trije odstotki ljudi, v ponudbi šestih vrst marmelade pa se je za nakup ene vrste odločilo kar trideset odstotkov ljudi. Na svetu ni bilo nikoli toliko različnih ponudb in možnosti izbire glede zabav, užitkov, potovanj, avantur, ljubezni, odnosov, nakupov, idej, aparatov, dela, izumov, živil, zdravil, izobraževanja, duhovnih alternativ, ver in cerkva; trenutno nekoliko manj zaradi koronavirusa. Paradoks je, da smo kljub tolikšnim možnostim izbire manj srečni, hvaležni in zadovoljni. Pozabili smo, da je za sreč-

no življenje potrebno zelo malo, kajti vse, kar je vredno, se dogaja in nas bogati znotraj nas (Mark Avrelij). Prevelika izbira je za naše počutje in zdravje celo škodljiva. Tolikšne možnosti izbire povečajo čas, potreben za odločitev, kar nas izčrpa in utruje. Izbire so zelo stresne. Velika pričakovanja se običajno končajo s tesnobo, stisko, potlostjo in obžalovanjem. Družba nas je naredila za sužnje preštevilnih ponudb. Pozabili smo na staro in preverjeno načelo, ki pravi – manj je več.

Znova si predstavljajmo osla, ki

stoji enako daleč od vedra vode in od kupa hrane in je enako žejen in lačen. Teoretično lahko umre tako od žeje kot od lakote, ker se, butast, kot je, težko odloči, na katero stran naj se poda najprej.

Ne postanimo predmet takšne manipulacije. Ne dovolimo, da kdo vrši pritisk na nas. Vzemi list papirja in ga s črto razdelimo v dva stolpca. V en stolpec napišimo pozitivne posledice odločitve svojih izbir, v drug stolpec pa negativne. Zapomni si, da je najslabša odločitev neodločenost.

Osel ne more razmišljati o prihodnosti, mi pa lahko. Od naše izbire je odvisna tudi naša večnost. Glede nje sta možni samo dve ponudbi. Hvala Bogu, da jih ni najmanj toliko, kolikor je vrst marmelade, ker bi bila izbira še težja. Francoski filozof in genialni znanstvenik Blaise Pascal je znan po svoji stavi, ki glede Boga pravi: »Ali Bog je ali Boga ni? Na katero domnevo želite staviti? Na nobeno izmed njiju. Morda ne želite staviti. Toda motite se. Staviti je treba, ker to ni dano na izbiro. Vsi smo ujeti v to. Za kaj se boste odločili? Pretehtajmo dobiček in

izgubo, če se odločite, da Boga ni, ali pa, da Bog je. Presodimo oba primeri: če dobite, dobite vse; če izgubite, ne izgubite ničesar. Spoštovane dame in gospodje, kolo življenja se vrti, zato brez omahovanja stavite, da Bog je!«

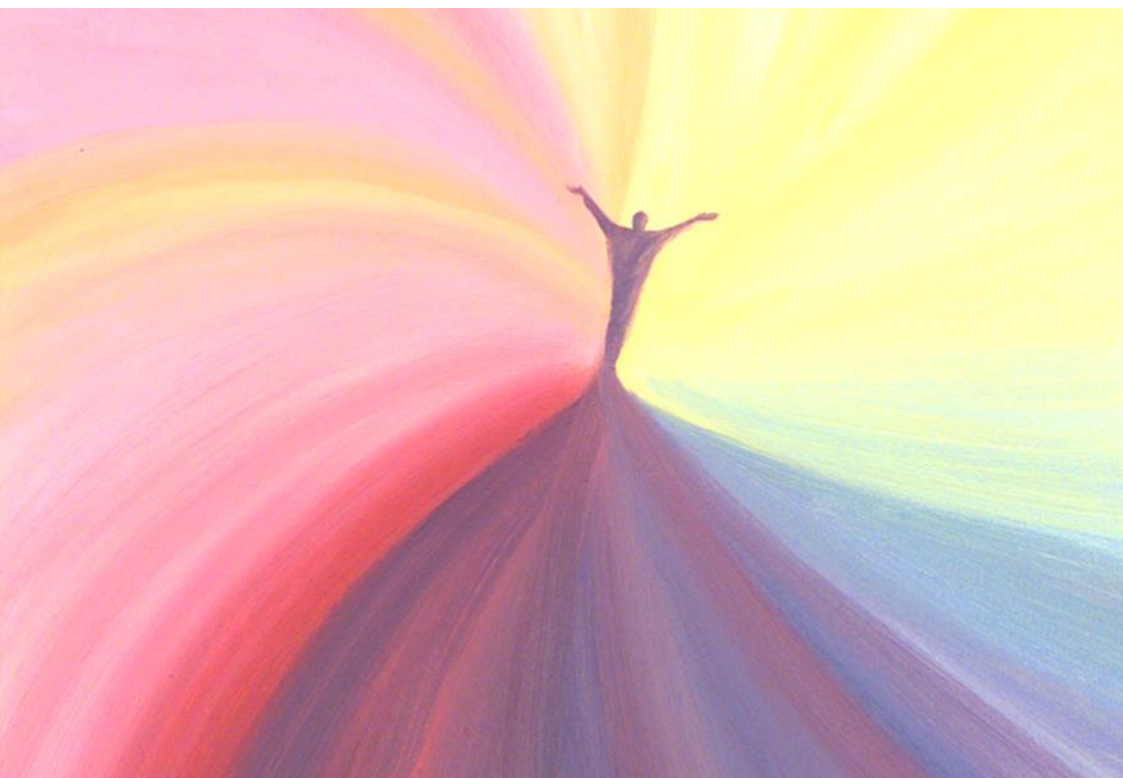
Zakaj se, ko gre za večnost, pri izbiri tako težko odločamo, saj gre zgolj za dve možnosti – večno življenje ali večna poguba, zato bi morala biti izbira lažja. Ne bodimo kot tepčkast Buridanov osel, ki je med dvema možnostma izbire umrl zaradi lakote.

Ko sem bil mlad in sem videl hudobijo v svetu, sem rekel: »Gospod, obsodi jih in jih kaznuj!«

Ko sem postal starejši, sem se naučil reči: »Gospod, odpusti jim!«

Ko vidim hudobijo zdaj, pa rečem: »Gospod, prosim te, odpusti meni!«

(Vir: medmrežje)

dr. Daniel Brkič
Nujnost
odrešenja

Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje (db. svojo dušo) pa zapravi? (Evangelij po Marku 8,36)

Kralj Aleksander Veliki, ki ga je vzgajal filozof Aristotel, je imel vse bogastvo tedanjega sveta in je osvojil ves tedanji svet. Njegove meje so bile dolge več tisoč kilometrov. Bil je nepremagljiv, a kaj, ko je, medtem ko je sedel na prestolu, bridko jokal. Poglejte njegove solze! Jokal je zato, ker je hotel osvojiti še druge svetove in tudi luno, a tega ni mogel. Njegove želje so bile nenasitne. Bil je nepotešen in nezadovoljen. Svetovni vladar je postal svetovni nesrečnejš.

Lysimachusa, nepremagljivega vojskovodjo in naslednika Aleksandra Velikega, je na bojišču mučila tako huda žeja, da je ni mogel pogasiti. Da bi jo potešil, je v zameno za vodo ponudil svojim sovražnikom svoje kraljestvo. Znan je po osupljivem

vzkliku: »Ah, kako nesrečen, ubog in pomilovanja vreden je, kdor zaradi trenutne in bežne zadovoljitve svojega užitka izgubi tako veliko kraljestvo!« Kako nevredne in minljive reči smo pripravljene sprejeti v zameno za svojo edinstveno dušo. Cerkveni oče Avguštin je zapisal: »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v Tebi.« Vsi imamo globoko v sebi religiozni nemir. Tudi če hrepenenje po Bogu zanikamo, nas Bog ne neha pritegovati k sebi. Kajti vsak človek je po naravi in po poklicanosti religiozno bitje, sposobno, da stopi v občestvo z Bogom. Toda kaj bi si mislili o gostu, ki z nami sedi za mizo, ne da bi enkrat dvignil glavo in se vključil v pogovor.

Kaj je človek? Sopara, ki izpuhti. A vrednost človekove duše je tako velika, da nima cene. Zapraviti svojo dušo pomeni izgubiti duhovno blagostanje, kar pomeni biti ločen od Boga. »V plamenečem ognju bo kaznoval tiste, ki ne poznajo Boga in niso poslušni evangeliju našega Gospoda Jezusa. Gospod jih bo obsodil na večno pogubljenje, stran od svojega obličja in veličastva svoje moči.« (2 Tes 1,8-9) Človek ima eno dušo, ži-

vi enkrat in tudi umre samo enkrat; po smrti ni več nikakršne možnosti za odrešenje. Duša je najvrednejša lastnina, ki jo imamo. Vrednost človekove duše je tako velika, da nima cene. Je duhovno počelo v človeku. Prek nje je človek povezan z Bogom. Duša je to, kar je najbolj notranje v nas in je ni možno umoriti (Mt 10,28). Zaradi duhovne duše je telo, ki je sestavljeno iz stvari, človeško in živo telo. Duša nam omogoča razumevanje življenja, smrti, večnosti, lepote, smisla, morale, razlikovanja med dobrim in zlom ... Telo umre in se vrne v prah, duša (duh) pa se vrne k Bogu (Prd 12,7) in čaka na vstajenje v poveličanem (novem) telesu, nakar sledi Božja sodba, nato pa večno življenje ali večna poguba. Večna poguba obstaja. Večina današnjih pridigarjev si o peklu ne upa govoriti, toda to ne pomeni, da zato pekla ni. Pomeni le, da se takšni pridigarji bojijo, da jim bo padla priljubljenost. Resnica je, da pridigar, ki ne govori o peklu, ljudi ne ljubi. Jezus je veliko govoril o peklu, kajti izguba duše je največja izguba, ki jo lahko utrpim.

Cesarja Karla Velikega so 28. 1. 814 pokopali v aachenski

stolnici, ki jo je dal on zgraditi. Način njegovega pogreba je bila najzgovornejša pridiga. Posadili so ga na marmorni prestol, na katerem so kronali cesarje, in ga oblekli v njegovo cesarsko oblačilo. V naročju je držal odprto knjigo, Evangelij, s svojim mrtvim kazalcem pa je negibno kazal na Jezusove besede: »Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje (db. svojo dušo) pa zapravi?« Pretresljiv in zgovoren prizor, kajne?

Pekel obstaja. Pekel je težko predstavljava resničnost. V Novi zavezi gre za izraz za stanje, ne pa za nekakšen poseben prostor. Hinomska dolina ob Jeruzalemu je služila takratnim Jeruzalemčanom kot prisposodba za takšno stanje, a samo s podobo. Jezus je stanje večne kazni opisoval s podobo bolečine, ki jo povzroča ogenj. Ljudje se sami odločamo za pekel. V peklu ne bo nihče zato, ker je grešil, ampak zato, ker ni sprejel Jezusa Kristusa za svojega Odrešenika in Gospoda.

»Človek, ki kljub opominom ostane trdovraten, se hipoma zruši in mu ni zdravila.« (Prg 29,1) Jezusova prilika o nespametnem bogatašu govori ravno

o tem (Lk 12,16-21). Ker mu je polje dobro obrodilo, je svoje kašče podrl in zgradil večje. Vanje je spravil vse svoje žito in dobrine. Namesto da bi ga stvari razveseljevale, so ga zasušnjile in posedovale. Bodimo pozorni na njegove sebične izraze: moje kašče, moji sadovi, moje dobrine, moja duša ... Sam egocentrizem! Naredil je tudi načrt za svojo bodočnost: »Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let. Počivaj, jej, pij in bodi dobre volje.« Na Boga in svojega bližnjega pa je pozabil. Toda Bog je njegov načrt prekrižal: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?« Jezus je priliko zaključil z naukom: »Tako je s tistim, ki sebi nabira zaklade, ni pa bogat pred Bogom.« »Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje (db. svojo dušo) pa zapravi?«

Velika trgovska ladja je imela brodolom. Vsi mornarji so se rešili, z ladje pa so uspeli rešiti predvsem polne vreče žita. Ostali so na otoku sredi morja. Odločili so, da bodo obdelali zemljo in posejali pšenico, da ne bi umrli od lakote, dokler jih ne bi kdo našel. Modra odločitev! Rešiti življenje je bilo na prvem mestu. Ko so začeli obde-

lovati zemljo za setev, so odkrili, da je v njej veliko zlate rude. Pravzaprav je bil ves otok rudnik zlata. Takoj so prenehali s pripravo tal, pozabili so na pšenico in začeli so izkopavati zlato. Niti za trenutek se niso zaustavili. Vse vreče so napolnili z zlatom, a so med tem porabili vse zaloge hrane. Potem so se spomnili, da imajo nekje pšenico za sejanje. Hitro so prekopali zemljo, posejali zrnje, toda čas setve je minil. Bilo je prepozno. Pšenica ni zrastle in ni obrodila sadu. Žetve niso dočakali. Drug za drugim so umirali od lakote. Našli so le okostnjake, poleg njih pa polne vreče zlata. Našli so mrtve bogataše. »Minila je žetev, poletje je mimo, mi pa nismo rešeni!« (Jer 8,20) »Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje (db. svojo dušo) pa zapravi?« Ljudje, ne pozabimo na Boga! Ni dovolj, da smo Boga samo žejni; stradati moramo od žeje za njim. Če bi se zavedali, koliko nas ljubi, nam to ne bi bilo težko. Zavedati se moramo svoje potrebe po Odrešeniku, saj se sami ne moremo rešiti. Gospa je kupila v trgovini za male živali papigo, a se je naslednji dan vrnila. Prodajalcu je rekla: »Ta ptica ne govori. Rekli ste, da zna govoriti. Vrnila jo

bom.« Prodajalec ji je odgovoril: »Ali imate v ptičji kletki ogledalo? Papige običajno začnejo govoriti, če se vidijo v ogledalu.« Gospa je kupila ogledalo in odšla. Naslednji dan se je spet vrnila in rekla: »Papiga še vedno ne govori.« Prodajalec jo je vprašal: »Ali imate v kletki lestvico, da bi papiga prišla do ogledala?« Odgovorila je: »Nimam.« Nato je kupila še lestvico in odšla. A je bilo zaman. Tudi to ni pomagalo. Popoldan se je spet vrnila v trgovino in se pritoževala, da njen hišni ljubljeneček še vedno ne govori. Prodajalec jo je vprašal: »Ali imate v kletki gugalnico? To je za papigo pomemben del opreme.« Odgovorila je: »Nimam gugalnice.« Prodajalec je dodal: »Potem jo kupite, kajti običajno papiga začne govoriti, če je zadovoljna, srečna in vesela.« Gospa je kupila še gugalnico, a papiga vseeno ni govorila. Naslednji dan se je vrnila v trgovino in sporočila: »Papiga je umrla!« Prodajalec ji je rekel: »Žal mi je. Zanima me, ali je papiga rekla vsaj kakšno besedo, preden je umrla?« Gospa mu je povedala: »Da, tik pred smrtjo me je z zelo tihim in šibkim glasom vprašala, ali v trgovini za male živali ne prodajajo ptičje hrane?« Zgovorna

zgodba, kajne? Papiga je imela veliko lepih in zabavnih reči, a kaj, ko je bila brez hrane in je umrla od lakote. Prav tako imamo danes ljudje vse, nimamo pa bistvenega. Nimamo duhovne hrane, Jezusa Kristusa, ki je kruh življenja. »Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje (db. svojo dušo) pa zapravi?« (Mr 8,36)

Evangelij govori o nujnosti odrešenja. Odlašanje je najsmrtonosnejši greh človeka. Ko gre za odrešenje, se ne smemo obotavljati. Pisec Pisma Hebrejcem je kar trikrat ponovil besede iz Psalma 95,7-8: »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src ...« (Heb 3,7.15; 4,7) »Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!« (2 Kor 6,2)

Ace Arsov

Zgodi se tvoja volja

**Ace Arsov je pastor
Evangelijske cerkve Logos
na Bledu in predsednik
društva za svetovanje in
pomoč odvisnikom v
rehabilitaciji Doulos.**

Božja volja

Nad človeško skrbjo za svet je neutrudna skrb Boga do človeka in do sveta. Ves evangelij odseva ta preobrat v reševanju stvari, problemov, človeka, narave, sveta. Grešnik Zahej spleza na drevo, ker hoče videti Jezusa, a ne ve, da je že mnogo prej Bog začel iskati njega. Ko Jezus prispe, mu pravi: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši« (Lk 19,5). In na koncu njunega srečanja Jezus pove še: »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešiti, kar je izgubljeno« (Lk 19,10). To je Božja volja, za katero prosimo, naj se zgodi, in je utelešena v Jezusu – iskati in reševati, kar je izgubljeno. V molitvi Oče naš prosimo,

da bi se Božje iskanje dobro končalo, da bi se njegov načrt zveličanja izpolnil. Najprej v vsakem od nas in zatem še v svetu. Ste kdaj pomislili, kaj pomeni, da Bog išče, kar je izgubljeno? Bog išče mene, Bog išče tebe, Bog išče vsakega osebnostno. Kako velika je Božja ljubezen!

Zveličanje človeka

Bog ni dvoumen. Ne skriva se za ugankami. Prihodnosti sveta ni načrtoval na zapleten način. Bog je zelo jasen. Če ne verjame v Božjo preprostost, tvegamo, da ne bomo dojeli smisla tretje prošnje molitve Oče naš, ki pravi: »Zgodi se tvoja volja...« Sveto pismo je namreč polno izrazov, ki nam pripovedujejo o dobri in pozitivno naravnani Božji volji v odnosu do sveta. V Svetem pismu najdemo mnogo navedb, ki govorijo o tej zvesti in potrpežljivi božanski volji. Apostol Pavel v Prvem pismu Timoteju piše: »Bog hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice« (1 Tim 2,4). Brez sence dvoma je to Božja volja: zveličanje vsakega posameznika, vseh ljudi, vsakega med nami. Bog s svojo ljubeznijo trka na vrata naših src, da bi nas prišel k sebi in nas povedel k

zveličanju. Koliko ljubezni je v tej Božji volji!

Pogumna in bojevit molitev

Ko torej molimo, »zgodí se tvoja volja«, ne sklanjajmo svoje glave, saj se ne rabimo bati. Bog želi, da smo svobodni v duhu in resnici; njegova ljubezen nas osvobaja. Oče naš je namreč molitev otrok in ne molitev prestrašenih ljudi; Oče naš je molitev otrok, ki poznajo srce svojega nebeškega Očeta in so prepričani, da je Božji načrt – načrt ljubezni. Velika škoda je, če bi izgovarjali te besede »zgodí se tvoja volja« in nato ravnodušno skomignili z rame, kot da smo vdani v usodo, ki se nam zdi žalostna in je ne uspemo spremeniti. Nasprotno, Oče naš in zlasti prošnja »zgodí se tvoja volja« je molitev, ki je polna gorečega zaupanja v Boga, ki nam hoče le najboljše – dobro in Bogu ugodno življenje, kot nagrado pa nam obljublja življenje v večni Božji slavi. To je pogumna bojevita molitev, kajti v svetu je veliko stvari, ki niso v skladu z Božjim načrtom in nasprotujejo dobri Božji volji. Če parafraziramo preroka Izaijo, lahko rečemo: »Oče, tukaj je vojna, goljufiga, izkoriščanje. A vemo, da nam ti želiš dobro, zato te pro-

simo: naj se zgodi tvoja volja! Gospod Bog, nadzoruj in urejaj načrte sveta, sablje preoblikuj v pluge, sulice v kose, da se nihče več ne bo hotel vojskovati« (Iz 2,4; Jl 4,10; Mih 4,3). Bog nam želi miru, Bog nam daje mir, Bog je mir, zato molimo molitev Oče naš in prosimo Boga: »Naj se zgodi tvoja volja.«

Bog lahko in hoče spremeniti stvarnost

Oče naš je molitev, ki v skladu z Božjo voljo v nas prižge Jezusovo ljubezen, plamen, ki svet navdaja z ljubeznijo. Kristjani namreč ne verujemo v neizogibno usodo, ampak upamo v najboljše in želimo spremeniti, kar se spremeniti da. Krščanska vera ni vir negotovosti in strahu, ampak je pot do Božjega zveličanja, ki se hoče razodeti v življenju vsakega človeka ter se v polnosti razodene v večnosti. Če molimo, je to zato, ker verjamemo, da Bog lahko in hoče spremeniti realnost in ker hoče, da dobro premaga zlo. Zato je smiselno poslušati Boga in se mu izročiti ter mu zaupati tudi v največji uri preizkušnje.

Bog nikoli ne zapušča

Jezus Kristus je v vrtu Getse-

mani doživel tesnobo vsega sveta in molil: »Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene, toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42). Na Jezusa je pritiskalo zlo vsega sveta, a se je v zaupanju izročil oceanu ljubezni Božje volje. Tudi mučenci v svoji uri preizkušnje niso razmišljali o smrti, ampak o vstajenju. Bog nas včasih popelje po težkih poteh, na katerih doživljamo raznorazne rane in boleče trne, a zapustil nas ne bo nikoli. Vedno je in bo z nami, ob nas, v nas. Za kristjana je to prej gotovost kot upanje, kajti to je dejstvo – Bog je z nami. Podobno gotovost najdemo v priliki iz Lukovega evangelija, ki nam daje zgled neprestane in vztrajne molitve. Jezus v njej pravi: »Mar Bog ne bo pomagal do pravice svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu? Bo mar odlašal? Povem vam: Hitro jim bo pomagal do pravice.« (Lk 18,7.8). Takšen je Gospod Bog: tako nas ljubi, tako nas ima rad. Zato nas vse vabim, da združeni v mislih večkrat molimo Gospodovo molitev Oče naš.

dr. Katja Brkič Golob
Kdo je kakor naš
Bog?

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavlne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ta teden sem prebrala zanimivo sporočilo oziroma napotek ene izmed največjih bolnišnic v ZDA. Zapisano je bilo takole: »Če potrebujete zdravniško pomoč ali nasvet, prosim kontaktirajte našo spletno službo, ki bo, v kolikor bo to mogoče, vaše sporočilo poslala izbranemu zdravniku. V kolikor nimate dostopa do interneta, nas lahko pokličete na telefonsko številko, vendar le vsak dan med 11. in 12. uro, zavedajte pa se, da smo najverjetneje zasedeni in

vam klica ne moremo vrniti. Paciente sprejemamo tudi v živo, vendar morate imeti predhodno rezervacijo, to je dokazilo, da ste res vabljeni na pregled, sicer vas ne bomo sprejeli. Naše medicinske sestre sprejemajo le zdrave paciente, torej tiste, ki ne kažejo simptomov akutnih okužb dihal. Poskrbite, da pridete točno, saj če boste prišli 10 minut kasneje, vas žal ne bomo mogli sprejeti.

Ko sem tole prebrala, sem takoj ugotovila, da je v tem svetu vse postavljeno na glavo. Če kdorkoli potrebuje kakršnokoli pomoč, mora prej izpolniti vnaprej določene pogoje in zahteve. Potem sem pomislila na Boga, ki ni nikoli preveč zaseden, da nas ne bi mogel sprejeti. On ne postavlja vnaprejšnjih pogojev in zahtev. Predstavljajte si, da bi Bog rekel: »Lahko pridete osebno k meni, vendar ne smete biti grešni, morate biti brez greha.« Kakšen absurd bi to bil. Dragi bratje in sestre, imamo velik privilegij, da lahko kadarkoli, brez kakršnihkoli vnaprej izpolnjenih pogojev, takšni kot smo, pridemo k Bogu na druženje z njim. In v Psalmu 118 piše navaja mnoga dejstva, zakaj je tako dobro se zahvaljevati oziroma družiti se z Bogom.

Že v prvi vrstici pravi: »Zahvaljajte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot.« In potem dalje: Iz stiske sem klical Gospoda, Gospod me je uslišal, Gospod je na moji strani, ne bom se bal. Gospod mi je naklonjen, ko mi pomaga. Bolje se je zatekati h Gospodu, kakor zaupati v človeka. Gospod je moja moč in moja pesem, on je moja rešitev.

Dragi bratje in sestre, to je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo. Kajti Božja ljubezen je večna in traja na veke in veke, zato se zahvaljujemo Gospodu, ker je dober!

Kajti kdo je kakor naš Bog? Naš Bog je tako velik, da odsev njegove moči polni našo zemljo, polni naše življenje. On prežene vso temo iz našega življenja. Kdo je torej kakor naš Bog? Psalm 113 pravi: »Hvalite, Gospodovi služabniki, hvalite ime Gospodovo. Ime Gospodovo naj bo slavljeno od zdaj in na veke; od sončnega vzhoda do njegovega zahoda naj bo hvaljeno ime Gospodovo. Gospod je vzvišen nad vsemi narodi, nad nebesa sega njegova slava.«

Lahko smo se znašli v kakšni težki situaciji, morda nam je hudo, ne vemo, kako bi se rešili bremena, pred sabo vidimo le nerešljivo in težko situacijo. Toda Bog je večji. V istem psalmu namreč lahko še preberemo: »Iz prahu vzdiguje slabotnega, iz blata potegne ubogega, da ga posadi med kneze.« Kdo je kakor naš Bog? Zato v veri predajmo Bogu svoje življenjske situacije in dovolimo, da jih Bog reši in da nam da moč za naprej. Kajti kdo je kakor naš Bog?

Rebeka Jovanović Bog kliče

Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

V 1. Samuelovi knjigi 3, 1-10 beremo odlomek, ko je Bog klical Samuela v njegovi zgodnji mladosti: »Deček Samuel pa je služil GOSPODU pred Élijevim obličjem. Tiste dni je bila GOSPODA beseda redka, vide-nje ni prodrlo skozi. Tistega dne je Éli spal na svojem prostoru; njegove oči so začele pešati, ni mogel videti. Božja svetilka še ni ugasnila in Samuel je spal v GOSPODOVEM svetišču, kjer je bila Božja skrinja. Tedaj je GOSPOD poklical Samuela. 'Tukaj sem,' je rekel. Tekel je k Éliju in rekel: 'Tukaj sem, kajti klical si me.' 'Nisem klical,' je rekel, 'vrni se, spi!' Šel je in zaspal. GOSPOD pa je spet poklical Samuela. Samuel je vstal, šel k Éliju in rekel: 'Tukaj sem, kajti klical si me.' 'Nisem klical, moj sin,' je rekel, 'vrni se,

spi!' Samuel namreč še ni poznal GOSPODA in GOSPODOVA beseda se mu še ni razodela. GOSPOD pa je spet, tretjič, poklical Samuela. Vstal je, šel k Éliju in rekel: 'Tukaj sem, kajti klical si me.' Tedaj je Éli spoznal, da GOSPOD kliče dečka. In Éli je rekel Samuelu: 'Pojdi, spi! In če te bo poklical, reci: 'Govôri, GOSPOD, kajti tvoj hlapec posluša.' In Samuel je šel ter zaspal na svojem prostoru. Tedaj je prišel GOSPOD, se ustavil in zaklical kakor prej: 'Samuel, Samuel!' Samuel je rekel: 'Govôri, kajti tvoj hlapec posluša.'«

Zgodba o mladem Samuelu nam pove, da se človek velikokrat ne zaveda Božjega klica in ga ne prepozna. Tudi Samuel ga ni prepoznal in je mislil, da ga kliče njegov duhovni učitelj. Toda kljub temu, da ga Samuel ni prepoznal, se je odzval na klic. Ko je Éli spoznal, da kliče Samuela Bog, ga je poučil, kako prepoznati Božji klic. Kaj nas lahko tukaj Sveto pismo nauči? Da je dobro imeti ob sebi dobrega učitelja, ki te usmerja in ti pomaga razbrati in pravilno razumeti Božji klic. Božji klic je drugačen. On kliče na razne načine in vedno poskrbi, da prepoznamo njegov glas. Od

nas je odvisno, če se odzovemo ali ga ignoriramo. Bog je Samuela poklical v zgodnji mladosti in mu podelil službo preroka. Odzval se je na Božji klic.

Kako je z nami? Koliko klicev sem mogoče zgrešila? Kolikokrat nisem slišala ali pa zaradi kakršnihkoli ovir nisem prepoznala klica? V Cerkvi je veliko prostih delovnih mest. Jezus kliče in vabi, da se odzovemo.

Obstaja pa tudi delo, za katerega ni veliko zanimanja, a bo nekoč zelo dobro plačano – MOLITEV. Tega dela nam ne bo nihče odvzel in je za vse dovolj prostora. Vsako molitveno srečanje, vsak organizirani post dajemo poudarek na novih delavcih oziroma novih delovnih mestih.

Mogoče pa imamo v življenju ovire, zaradi katerih ne slišimo in ne zaznamo Božjega glasu. Mogoče se ves čas pritožujem nad svojim življenjem in vsem, kar se mi dogaja. Za to seveda krivim Boga. V takih trenutkih ne morem slišati Božjega glasu. Mogoče gojim zamere izpred mnogo let in moje srce ni pomirjeno. Tudi v takih situacijah ne morem slišati Božjega glasu. Mogoče smo ljubosumni

na bližnjega, ki dela točno to, kar mislim, da bi moral delati jaz. Mogoče ne slišimo Božjega glasu zaradi skrbi, ki nas hromijo. Mogoče ne slišimo Boga, ker smo prepričani, da naša molitev ne deluje in ni uslišana.

Če ugasnemo modem, izgubimo povezavo do interneta. Ravno tako je pri Bogu. Ko nehamo moliti, se povezava z Bogom prekine. Če smo se znašli v kateri od ovir, zaradi česar ne slišimo Božjega glasu, poskusimo ponovno vzpostaviti povezavo med nami in Bogom. Recimo mu: »Tukaj sem, želim ti služiti, želim slišati tvoj glas, spregovori mi in mi pomagaj, da se bom lotil dela v Cerkvi in ga opravljal z veseljem in odgovornostjo.«

Lea Brkič

Davidova molitev (Psalm 86)

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Svetem Pismu najdemo veliko molitev, ki so jih izrekli različni ljudje v različnih okoliščinah. Iz vseh teh molitev se lahko naučimo, kako naj molimo. Ena izmed takšnih molitev je tudi Psalm 86. Naslov tega psalma je Molitev v stiski. To je edini Davidov psalm v 4. knjigi Psalmov, ki so sicer razdeljeni na 5 knjig. Avtorji vseh ostalih psalmov v tej knjigi so drugi pisci. Ta psalm je iskren krik Božjega človeka k Bogu takrat, ko se je znašel v obupni situaciji. Njegov krik je usmerjen k Bogu, katerega je dobro poznal. Ta psalm lahko razdelimo na 4 dele:

- David prosi Boga za nujno pomoč,

- David hvali Boga kot edinega pravega Boga,
- David prosi Boga, naj ga nauči, da bo hodil v resnici in mu pomaga, da ga bo večno slavil,
- David prosi za Božjo milost pred svojimi sovražniki.

V celotnem psalmu se prepletajo prošnje in čaščenje Boga, kot je razvidno iz naslednjih treh vrstic: »Poslušaj, Gospod, mojo molitev, prisluhni glasu moje prošnje. Na dan svoje stiske te kličem, kajti ti me uslišiš.« (86, 5-6) »Gospod, ni ti enakega med bogovi, ni del, kakor so tvoja.« (86,8)

Glavno sporočilo tega psalma je, da nas naše velike potrebe spodbujajo k molitvi k velikemu Bogu, ki nas edini lahko reši in odgovori na naše molitve. V tem psalmu najdemo odgovore na štiri vprašanja:

1. Zakaj moramo moliti?

Molimo, ker imamo velike prošnje. To se nam zdi povsem normalno dejstvo. Vendar se velikokrat znajdemo v situaciji, ko rečemo: »Naredili smo vse, kar smo lahko. Preostane nam le še molitev. Ampak to je tudi naša zadnja možnost.« John Bunyan je rekel: »Ko molimo,

lahko storimo več, kot samo molimo, vendar ne moremo storiti več kot molimo, dokler ne molimo.« Zato mora biti molitev naše prvo »sredstvo«.

2. Komu naj molimo?

Molimo k edinemu pravemu Bogu, velikemu v moči, ljubezni, milosti in usmiljenju. David je poznal Boga, h kateremu je molil. Poznavanje Božjih lastnosti in njegovih obljub nam daje upanje in vztrajnost v molitvi. Če želimo pristopiti k Božjemu svetemu prestolu, moramo vedeti, da je Bog dober, da je pripravljen odpuščati in da je milosten do vseh, ki ga kličejo. V tej molitvi želi David usmeriti pozornost na to, kdo je Bog glede njegovih sovražnikov.

3. Kako naj molimo?

Molimo iskreno, nenehno, z zahvalo, ponižno in v veri.

- Iskreno: David se je zavedal svoje velike potrebe in nujnosti Božjega odgovora, sicer bi ga sovražniki uničili. Zato je molil iskreno. Njegova molitev je bila podobna prošnji sestradanega berača, ki prosi Boga za hrano. Ko molimo v stiski, smo najbolj iskreni.
- Nenehno: o tem govori tudi Pavel v pismu Tesalo-

ničanom. To, da je David nenehno molil (86,3), pomeni, da je bila njegova prošnja res zelo nujna. Torej vedno znova se je treba vračati k molitvi. Ko je nekaj nujno, ne odnehamo kmalu.

- Z zahvalo: tudi Pavel v pismu Tesaloničanom govori o zahvaljevanju takoj za tem, ko omeni nenehno molitev. Če verjamemo v Božjo suverenost nad vsemi situacijami, in če verjamemo, da tudi naše preizkušnje Bog uporabi v naše dobro, potem se mu lahko iz srca zahvaljujemo.
- Ponižno: Davida je Bog izbral za kralja. Vendar njegova molitev ni bila zahteva ali pritožba: »Bog, vsa ta leta ti služim, verjetno sem si zaslužil kaj boljšega kot stiske, v katerih sem sedaj.« Namesto tega ga prosi, da bi mu bil milosten. Sebe imenuje za služabnika. Prizna, da je prizadet. Svojo šibkost prizna tako, da prosi Boga, naj mu podeli moč. Vse to niso lastnosti, s katerimi bi se David kot kralj lahko pohvalil. Kralji imajo avtoriteto, ki jo je potrebno

vzdrževati. Njihovo sporočilo je, da imajo vse pod nadzorom. Toda kralj David je drugačen. Ponižno prizna svojo šibkost in potrebo po Božji moči.

V veri: molitev v veri ne pomeni, da si zatisnemo oči pred resničnostjo in skočimo v temo. Molitev vere tudi ne pomeni, da Bogu nekaj zapovedujemo, saj je celo Jezus rekel: »Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.« Molitev vere sloni na Božji moči in njegovi obilni ljubezni. Molitev vere ve, da če bo nekaj v naše dobro in v Božjo slavo, bo Bog to storil. Molitev v veri sloni na tem, kako je Bog v preteklosti že odgovarjal na naše molitve.

4. Za koga/kaj naj molimo?

Za odrešenje ljudi, ki ne poznajo Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika, za moč v preizkušnjah in za razodetje Božje slave v uslišanih molitvah. Ko molimo za odrešenje ljudi, imejmo v mislih, da je Jezus Odrešenik. On ni prišel »pomagat« dobrim ljudem, ki bi morda potrebovali le dvig samozavesti. Prišel je za grešnike. Zelo pomembno je moliti tudi za moč v

preizkušnjah. Lahko se zgodi, da nam vera v času preizkušenj pade. Mnogi takrat iščejo pomoč v alternativah, kar je zelo nevarno. Eden od razlogov, da doživimo preizkušnje, je tudi ta, da bomo ravno v preizkušnjah

klicali Gospoda in ga potem, ko nas bo iz preizkušnje rešil, slavili. S tem bomo v spodbudo tudi drugim.

David napoveduje, da bodo vsi narodi častili Boga in slavili nje-

govo ime (86,9). Sam zase pa pravi, da bo vedno slavil Božje ime (86,12). Sredi še tako težkih in nevarnih življenjskih situacij, v kakršnih se je znašel, je še vedno trdil: »Gospod, ti si dober.« (86,5)

Joe Carter

Neodpornost kristjanov na teorije zarote

Joe Carter je pastor cerkve z imenom *McLean Bible Church* v Arlingtonu v Virginiji, ZDA.

V začetku je Bog ustvaril edenski vrt in tja postavil Adama in Evo. Kmalu zatem je v Eden vstopil satan in začel širiti prvo teorijo zarote.

Teorija zarote razlaga določene dogodke ali okoliščine kot rezultat skrivnega načrta, ki so ga zasnovali vplivni zarotniki. Satan je prepričal Evo, da so najmogočnejši »zarotniki« (Oče, Sin in Sveti Duh) skovali skrivni načrt, kako preprečiti prvima človekoma, da bi »postala kakor Bog in poznala dobro ter slabo«. Eva je postala prva v dolgi vrsti tistih, od gnostikov do zagovornikov ravne Zemlje, ki verujejo, da vplivne in močne skrivne sile prikrivajo določene informacije. Vse od takrat je

satan našel nešteto načinov, kako doseči Božje otroke. Sodobna tehnološka doba je omogočila, da se teorije zarote širijo hitreje kot novi koronavirus. Svetovni splet, ki pospešeno propagira anti-intelektualizem in radikalni individualizem, je ustvaril plodna tla za mnoge bizarne teorije.

Najlepši trenutni primer tega je ideja, ki jo je začela širiti neka francoska spletna stran, in sicer, da covid-19 povzročajo t. i. *milimetrski frekvenčni valovi*, uporabljeni pri tehnologiji 5G. Mogoče se zdi, da je vera v kaj takega banalna in neškodljiva. Toda niso vsi takega mišljenja; zagovorniki teorije o 5G po vsej Evropi sežigajo bazne postaje in napadajo telekomunikacijske delavce. To je samo ena izmed mnogih novih teorij zarote, ki so povezane s koronavirusom. Druge so še bolj čudaške; sploh ta, ki nas prepričuje, da je virus biološko orožje, ki ga je naredil Bill Gates. Mnoge zmotne trditve se pojavljajo tudi o Anthonyju Fauciju, direktorju ameriškega *Nacionalnega inštituta za alergije in infekcijske bolezni*, ki je član skupine Bele hiše za boj proti koronavirusu. Krščanska para-cerkvena organizacija *Ameriško družinsko*

združenje širi idejo, da je Fauci »že leta 2005 vedel, da je *klo-rokin* učinkovit zaviralec koronavirusov«. Druga krščanska skupina trdi, da je Fauci del »globoke države, ki poskuša uničiti ameriško gospodarstvo in spremeniti volilna pravila v ZDA«. Robert Anton Wilson, soavtor trilogije *Illuminatus!*, je rekel, da je preprosto nemogoče iznajti teorijo zarote, ki bi bila dovolj neumna in dovolj očitno satirična, da ji nekateri ljudje nekje ne bi verjeli.

Greh obrekovanja

To, da določeni ljudje verujejo v nekaj zelo neumnega, ni presenetljivo. Toda šokantno je, da tudi veliko kristjanov veruje v take ali drugačne teorije zarot in jih tudi javno promovira. Težko je v teh dneh odpreti Facebook in ne naleteti na kristjana (pogosto pastolja ali cerkvenega vodjo), ki objavlja trditve, ki preprosto ne morejo biti resnične. O tem, zakaj toliko kristjanov širi napačne informacije, bi lahko veliko povedali in razpravljali. Ni potrebna poglobljena sociološka analiza, kajti vse to lahko označimo kot greh obrekovanja. Jon Bloom pravi, da do obrekovanja pride vedno, ko nekdo pove nekaj neresničnega o nekom drugem in ta in-

formacija potem omadežuje ugled te druge osebe. Sveto pismo zelo jasno sporoča, da Bog obrekovanje sovraži (Prg 6,16.19). Pavel obrekovanje označuje kot vedenje tistih, ki sovražijo Boga (Rim 1,30), Jakob pa obrekovanje opisuje kot demonsko vedenje (Jak 3,15-16). Sveto pismo nas uči, da naj ne obrekujemo niti svojih sovražnikov (Mt 5,34-38).

Privrženci teorij zarot pogosto trdijo, da če je trditev resnična, potem to ni obrekovanje. Da bi bilo to res, bi morali zagotovo vedeti, da so določeni zarotniki vpleteni v specifični skrivni načrt, a tega védenja nikoli nimajo. Mnogi krščanski filozofi definirajo, da je »védenje to, da je neka trditev resnična«, kar je upravičeni temelj za verovanje. Imeti *védenje o nečem* pomeni predstavljati resničnost določenih misli ali izkušenj na podlagi trdnih temeljev. Toda za teorije zarot so trdni temelji nezanesljive govornice, ki ne dosegajo standarda glede *védenja o nečem*. In ker nimajo resnice, so njihove trditve zgolj obrekovanje.

Kristjani, ki opravljajo satanovo delo

Kaj, če takšni kristjani zares

verujejo, da je neka teorija zarote resnična? V knjižni recenziji iz leta 1950 je v filozofski strokovni reviji *Um* Sir Peter Medawar zapisal o katoliškem filozofu in duhovniku Teilhardu de Chardinu sledečo misel: »Njegovo neiskrenost lahko upravičimo samo, če vemo, da je, preden je zavedel druge, najprej pošteno zavedel tudi samega sebe.« To je zelo privlačna misel, toda ne moremo je sprejeti za naše sokristjane. Tako kot Bog politikom ne daje možnosti, da bi lagali, tako tudi ne daje teti Micki ali pastorju Tivadarju dovoljenja za obrekovanje samo zato, ker verujeta v neresnice, ki jih širita. Oba imata dolžnost, da preverita resničnost in zanesljivost trditev, ki so lahko potencialno zelo obrekujoče. Navsezadnje bodo na sodni dan ljudje dajali odgovor za vsako nepremišljeno besedo, ki jo izgovorijo (Mt 12,36).

Na podoben način Bog ne bo opravičil našega pogleda v stran ob njihovem obrekovanju. Jezus pričakuje od nas, da se zoperstavimo sovornikom, ki so vpleteni v greh, in če nas ne poslušajo, naj to celo prinesemo pred Cerkev (Mt 18,15-17). Dejstvo, da se redko zgodi, da v naših Cerkvah nekoga sooči-

mo ali discipliniramo zaradi obrekovanja, je naravnost škandalozno. Naša odločitev, da bomo ostali tiho, ker »tako ali tako ne bodo poslušali«, ni niti ljubeča niti pobožna. Poklicani smo, da se zoperstavimo tistim, ki širijo laži, Sveti Duh pa je potem odgovoren za spremembo njihovega srca.

Z molkom ob širjenju teorij zarot med kristjani prav tako dajemo javnosti vtis, da je tako vedenje v krščanskih krogih sprejemljivo. Ampak to ni res in kristjani ne bi smeli tolerirati nobenega demonskega vedenja. Mnoge sodobne teorije zarote, ki jih kristjani vneto širijo, so zasnovali okultisti alternativne desnice (alt-right), pogani nove dobe (new-age) ali kakšne druge protikrščanske ezoterične skupine. Na koncu vse obrekujoče teorije zarot izvirajo od samega satana. Če smo napolnjeni z Duhom resnice (Jn 14,17), ne bomo širili novic, ki izvirajo od očeta laži (Jn 8,44).

Prevod: Mitja Škalič, pastor
Binkoštna cerkva v Veščici

Vir: [https://
www.thegospelcoalition.org/
article/christians-conspiracy-
theories/](https://www.thegospelcoalition.org/article/christians-conspiracy-theories/)

Danilo Jovanović **Duhovni temelj**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Spominjam se svojega otroštva, ko smo se kristjani običajno pozdravljali s pozdravom: »Gospod s tabo.« Bratje Romuni pa so se pozdravljali s pozdravom: »Mir Gospodov.« Danes, ko živimo v tem razburkanem času, ko s strahom gledamo v prihodnost, je še kako potreben »Mir Gospodov« in da vemo, da je »Gospod z nami.«

Da ne bomo žalostni in prestrašeni, imamo upanje. Kar Sveto pismo obljublja, ima trde temelje. V Izaiji 28,16 beremo: »Zato tako govori Gospod Bog: Glej, utemeljil bom na Sionu kamen, preizkušen kamen, dragocen vogalni kamen, utemeljeni temelj, kdor se nanj opre, ne bo omahnil.« Ta kamen, ta temelj je sam Gospod Jezus.

Prebral sem eno resnično pričevanje, ki bi ga želel podeliti. Neki mladenič je bil od svojega 6. meseca priklenjen na invalidski voziček. Kljub temu je bil zelo srečen. Ljudem okoli sebe je govoril, da ima v svojem življenju Jezusa in da ga to osrečuje. Kljub invalidnosti je s svojo dobro voljo pokazal, da je srečen in da ima življenje smisel. Imel je pravi temelj, pravi kamen. Svoje življenje je gradil na Jezusu.

Kaj zame pomeni graditi svoje življenje na Jezusu? Kako lahko meni pomaga ta vogalni kamen v življenjskih preizkušnjah? Če želimo spremeniti svoje življenje, prioritete, je potrebno najprej spremeniti temelj svojega vsakdanjika.

Vsi dobro poznamo zgodbo o dveh osebah, ki sta gradila svoje hiše. Eden je gradil na pesku, drugi pa na skali. Pameten je tisti, ki gradi na skali, nespametni pa gradi na pesku, ki se premika. In hišo bosta odnesla veter in dež. Podobno je tudi v vsakdanjem življenju. Hiša, ki nima trdnega temelja, se zruši. V življenju kristjana je isto. Pride vihar, problemi, bolezen, in to čez noč, v trenutku. Takrat se vidi, kako močan je naš te-

melj: Ali obstanem v viharju ali pa me spodnese.

Če nam je Jezus temelj, potem bo naša duhovna hiša trdna, kajti Jezus je tisti, ki lahko kljubuje vetru in nevihti. Kako pa si lahko utrdim duhovni temelj? Z rednim branjem Svetega pisma in s prihajanjem na bogoslužja. Če hočem imeti trdne temelje, če hočem biti **vzidan v skalo**, potem moram biti v skupnosti z Bogom 24 ur na dan; prihajati pa moram tudi na bogoslužja. Zakaj je tako, ne vem. Vem pa, da Jezus prihaja po svojo nevesto in ne po posameznika.

Boga obožujemo tudi s prepevanjem. Krščanske pesmi imajo

evangeljska sporočila in ko jih pojemo, že slavimo našega Boga. Na ta način slavimo in obožujemo Boga vsi skupaj, tudi ko smo narazen. In to je kot žuboreči potok ali reka, ki se pretaka po kanjonih in skalah, medtem ko se čisti. Nedolgo nazaj sem opazoval slap. Bilo je zelo bučno, a pomirjujoče. Naj bo tako tudi naše slavljenje.

Boga lahko slavimo tudi tako, da mu povemo, kaj nam pomeni in kaj ga prosimo. V Psalmu 117 pravi: »Hvalite Gospoda, vsi narodi, slavite ga vsa ljudstva. Zakaj silna je nad nami njegova dobrot, Gospodova zvestoba traja na veke.«

Sebastian Hajdinović Moje ljudstvo propada!

Sebastian Hajdinović je
teolog in duhovnik v
Evangelijski cerkvi Logos
na Bledu.

»Moje ljudstvo propada, ker nima spoznanja [znanja, modrosti - תַּעַד da'ath]. Ker si ti zavrgel spoznanje, bom jaz zavrgel tebe, da ne boš več moj duhovnik. Pozabil si postaviti svojega Boga, tudi jaz bom pozabil tvoje otroke«. (Oze 4,6)

Znanje je ultimativna moč, ki ni ne slaba in ne dobra. Znanje se lahko uporablja v dober ali slab namen in tisti, ki ga uporablja, je lahko slab ali dober. Da bi hudobno vladali narodu ali pa ga zatirali, je mogoče le, če ljudstvo ni pismeno ali pa je samo delno pismeno. Tako je bilo v srednjem veku vse do začetka reformacije, ki jo je začel Božji služabnik Martin Luter leta 1517. Gre za versko in politično reformacijo, saj se je z njo začelo tudi masovno opismenjevanje vseh Evropejcev. Zato mi danes lahko beremo, pišemo in imamo Sveto pismo v svojem jeziku, kar je ogromen blagoslov.

Zamislimo si, kakšen bi bil svet, če šola ne bi bila obvezna. Še vedno bi bilo ogromno ljudi nepismenih, znanost ne bi bila tako razvita, kot je. Res ne živimo v idealnem svetu, ampak predstavljajte si, česa vse ne bi vedeli, če ne bi bili v šoli. Ne bi razvili sposobnosti branja, kritičnega razmišljanja in raziskovanja. Vodilni svetovni sistem narakuje, kaj je res in kaj ni, ampak še vedno mi izbiramo, kaj bomo sprejeli. Žal pa se večina ljudi prepušča mnenju večine in marsikdaj znanja iz šole, predvsem kritičnega mišljenja, ne uporablja. Nova zaveza nas uči, da preverjamo, če je kaj resnično in pravično (1 Jn 4): »Ljubi, ne zaupajte vsakemu duhu, ampak duhove preizkušajte, ali so od Boga, kajti veliko lažnih prerokov je prišlo v svet.«

Tale vrstica zajema vse nas, ne samo pridigarje in pastarje. Problem je v tem, da smo ljudje preleni, da bi nekaj preverjali. Če nam je nekaj všeč, je zagotovo res, če pa se nam nekaj upira, pa je zagotovo laž. To je površnost in lenoba. Lenoba pa je greh, kar nas uči Sveto pismo. Zakaj greh? Ker neodgovorno sprejemamo ideje ali učenja, ki imajo slabe posledice (dolgoročno ali kratkoročno). Pogledimo za trenutek družbe, kjer je večina ljudi nepismenih in neizobraženih. Tam je veliko kriminala na vsakem koraku, živijo v težki revščini in na vsakem vogalu so razni mazači ali prevaranti.

Tako je to še bolj vidno v našem duhovnem svetu. Brez duhovnih znanj smo lahke tarče raznim manipulatorjem. Brez duhovnih znanj te bodo satanovi otroci zelo hitro prepričali v nekaj napačnega, sam pa boš mnenja, da delaš dobro. Pravi satanovi služabniki se zmeraj predstavljajo kot človekoljubi, zagovarjajo enakopravnost, obljublajo utopična nebesa na zemlji itn. »Nič čudnega, saj se tudi sam satan preoblači v angela luči. Nič posebnega torej ni, če se tudi njegovi služabniki preoblačijo v služabnike pravičnosti« (2 Kor 11,14). V Evangeliju po Mateju 24,24 je Kristusova prerokba: »Vstali bodo namreč lažni kristusi ali mesije in lažni preroki in bodo delali velika znamenja in čudeže, tako da bi zavedli celo izvoljene, če bo mogoče.«

Danes smo priče, kako so mnogi verniki že zavedeni iz strani lažnih prerokov in lažnih Božjih maziljenec. Čeprav so pismeni, se ne zavedajo, kaj pomeni beseda Kristus. To ni Jezusov priimek, ampak gre za poseben naziv; to pomeni Božji maziljenec ali hebrejsko Mesija, kar lahko preverimo v strokovni teološki literaturi in na spletu. Že 2000 let se pojavljajo razni lažni preroki in mesije, ki niso osnovali samo raznih sekt, ampak se jim je uspelo vrniti med iskrene vernike, ki sledijo čistemu evangeliju. Zato je potrebno, da se ohranja in prioritarno uporablja

doktrina Cerkve. To je način, da bo naša svetilka zmeraj polna olja. Knjiga preroka Ozeja poudarja, kako sta teološko znanje in cerkvena dogma nujna za krščansko duhovno preživetje v današnjem času.

Spoznavanje Boga, ki se nam razodeva v Cerkvi, in verovanje vanj nam prinaša veliko zaščito pred lažnimi preroki in zlom. Starozavezna knjiga preroka Ozeja nam sporoča, da je zelo pomembno, da spoznavamo Božji karakter, attribute in naravo. To je naše orožje in ščit proti satanovim lažem. S poglobljanjem v tematiko se srečamo z enim od imen našega Gospoda, in sicer Jahve šalom. Najdemo ga v Knjigi sodnikov, kjer je napisano, kako se je Bog razodel Gideonu skozi obličje angela (Sodniki 6, 22-24). Jahve šalom dobesedno pomeni: On je Mir. Besedna zveza Jahve šalom ima več pomenov: celovitost, zdravje, dobrobit. Torej Bog skrbi za svoje ljudstvo ali ljudi, ki mu zaupajo in se trudijo živeti po krščanskih načelih in nauku Cerkve.

Božje ime Jahve šalom opisuje celovitost in zdrav odnos z Bogom. Poleg tega gre tudi za stanje sproščenosti ali miru. To je tisti »božji mir, ki presega vsak um, ki bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu« (Flp 4,7).

dr. Daniel Brkič

Velik vihar, velika tišina, velik strah

*Ko se je tisti dan zvečerilo, jim je (Jezus učencem) rekel: »Prepeljimo se na drugo stran!« Ko so odslovili množico, so ga vzeli v čoln, kakor je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim. Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je bil že poln vode. On pa je bil na krmu in je spal na blazini. Zbudili so ga in mu rekli: »Učitelj, ti ni mar, da smo izgubljeni?« In vstal je, zapretil vetru in rekel jezeru: »Utihni! Molči!« In veter se je poglel in nastala je globoka (izv. **velika**; Chráskov prevod) **tišina**. Njim pa je rekel: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?« Prevzel jih je **velik strah** in spraševali so se: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?« (Mr 4,35-41)*

Evangelij po Marku Jezusa ne opisuje kot čudodelnika, saj ne gre za čudeže v našem pomenu besede, ampak sporoča, da je Jezus Božji Sin, Mesija.

Evangelist je zabeležil neobičajno okoliščino. Jezusovi učenci so se znašli v viharju na jezeru, ker jih je Jezus zvabil v pustolovščino vere. Medtem ko so se oni kot izkušeni ribiči borili za življenje, je Jezus mirno spal na krmu. Vsi smo sredi viharjev življenja; globoko verni, vendar prestrašeni. Neki mornar je med vojno svojim domačim v pismu napisal: »Če boste slišali, da sem v bitki padel, ne jokajte. Spomnite se, da je celo ocean, v katerega bi potonil, samo luža v roki mojega Boga Odrešenika.«

Pisec je v tem kratkem evangeljskem odlomku trikrat uporabil grško besedo *mega* (velik): velik vihar, velika tišina, velik strah, s čimer je poudaril tri posebne velikane. To je zgodba o življenju in veri, ki zaupa Bogu. Nenadni življenjski viharji so naša vsakdanjost in so kot grom z jasnega. Začnejo se s telefonskim klicem na pomoč, obiskom zdravnika, težko diagnozo, izgubo ljubljene osebe, neizdelanim letnikom, izgubo zaposlitve, propadlo zakonsko zvezo, rojenim invalidnim otrokom, izdajstvom, nesrečo, pomanjkanjem, propadlimi načrti in sanjami ... Nekateri viharji nas presenetijo, nekatere lahko

pričakujemo. Toda viharji se zgodijo: viharji izgub, krivic, izgubljenih bitk, žalosti, trpljenja, zmede, neuspeha, razočaranja, osamljenosti, starosti, izdajstva, zlorabe, zavrženosti, bolečin, smrti, ustrahovanosti, zaskrbljenosti, negotovosti, tesnobe, depresije ... Včasih pošlje vihar Bog, včasih smo zanj krivi sami, včasih pa Bog dovoli, da vihar pošlje zlodej.

Med branjem tega evangeljskega odlomka se najbolj poistovetim z vprašanjem: »Učitelj, ti ni mar, da sem izgubljen? (Mr 4,38) Bog, naredi kaj zame! Bog, kje si? Bog, doklej? Zakaj se mi to dogaja?« To je moje najpogostejše vprašanje Bogu: »Doklej, GOSPOD, bom klical na pomoč in ne boš poslušal, vpil k tebi ... in ne boš pomagal?« (Hab 1,2) »Doklej, GOSPOD, me boš vedno pozabljal? Doklej boš skrival svoje obličje pred mano?« (Ps 13,2) Ljudem Svetega pisma takšna vprašanja niso bila tuja. Preučimo vse tri posebne velikane.

Prvič, omenjen je velik vihar.

Kaj je Jezus počel, preden je nastal velik vihar? Bil je lep, sončen dan. Jezus je ves dan poučeval v prilikah. Ko se je

zvečerilo, pa je rekel učencem, naj gredo s čolnom na drugo stran jezera. Nihče ni pričakoval viharja. Nad Galilejskim jezerom, ki je kar 212 metrov pod morsko gladino, nad njim pa so gorovja, se lahko zaradi toplotnega obrata vihar razbesni v nekaj minutah. Judje, še posebej galilejski ribiči, so verjeli, da so takšne besneče vode simbol zla. Toda Jezus, tesar iz Nazareta, je dokazal, da je on večji od naravnih zakonitosti in zla. Jezus svojih učencev ni prosil, naj se prepeljejo na drugo stran jezera, ampak jim je to celo zapovedal. To je bila njegova pobuda. Videti je, kot da je svoje učence pripeljal v težavo isti mili in nežni Jezus, kateremu so začeli slediti. V težavah so se znašli zaradi poslušnega odziva na njegovo prošnjo. Neverjetno, kajne? V težavi so se znašli zato, ker so bili v središču Božje volje. To je težko razumeti. Kjer je Jezus, tam so viharji. Postati kristjan ne pomeni biti varen pred viharji. Pravzaprav nas ravno vera v Kristusa vodi v viharje. Tudi kristjani zbolimo za rakom, vse življenje trpimo zaradi kronične bolezni, smo zasramovani, preganjani, klevetani, trpimo pomanjkanje, doživljamo krivice, nesreče ...

Očitno je pisec Marko naredil vzporednico s starozaveznim Jonom. Ali se spomnite njegove zgodbe? Takrat je nastala nevihta na morju zato, ker je bil Jona Gospodu neposlušen, tokrat pa je nastala nevihta na morju zato, ker so bili učenci Gospodu poslušni. Ko se znajdem v težavah, očitam: »Bog, kaj sem naredil, da sem si to zaslužil? Bog, to ni pravično! Zakaj me vodiš v vihar? Ali se sploh splača verovati v Boga?« Takšni pomisleki so upravičeni, ne pa grešni. Kako lahko s sončnega in modrega neba grmi in se bliska? Jezus, zakaj spiš na blazini na krmu, medtem ko vame butajo valovi? Ali si ravnodušen do mojih težav in brezizhodnega položaja? Ali si neprizanesljiv? Ali ti je vseeno, kaj se dogaja z mano?

Prosim, ne svetohlinimo, ampak bodimo iskreni in pošteni, kajti vsi pomislimo: »Gospod, kje si, ko se soočam s trpljenjem, težavami, stiskami, krizami, dvomi? Gospod, zakaj spiš?« Veste, kje je takrat Gospod? Z nami je v istem čolnu, mi pa mislimo, da spi. »Glej, ne dremlje, ne spi, Izraelov varuh.« (Ps 121,4)

Pomislimo na trpečega Joba, ki

je postal sovražnikova tarča. Tudi on se je spraševal o tem. Pomislimo na besede Marte iz Betanije, ki je Jezusu očitala: »Gospod, kje si bil do zdaj? Ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne umrl. Gospod, ali te ne skrbi, kaj se dogaja z mano?«

Priznam, da je težko razumeti Jezusa, ki je videti paradoksalen, protisloven, kajti dozdeva se, da nas pušča na cedilu in nas zavaja in nas spravlja v nezaheljeno stanje. Kakšno korist imamo od takšnega Odrešenika? Ali je sploh še uporaben za današnji čas?

Kako malo so učenci dojeli! V njihovem čolnu je bil pravzaprav Stvarnik in upravljalec morja in zemlje. Noben vihar ne more potopiti čolna, v katerem počiva Gospodar vesolja. Vse se pokori njegovi Besedi, samo človek ne. Priznam, da v viharju težko popolnoma zaupam Bogu, ker se mi zdi, da Odrešenik spi. Njegovo spanje je lahko slikovit prizor moje uspavane vere, ali pa nauk, da moram biti v viharju tako miren tudi jaz. Ta slika uprizarja še nekaj. Jezus je zasedel del čolna, ki mu rečemo krma, kajti krmar naših življenj mora biti on. A kaj, ko smo tako lahkomišelnost, da med

plovbo življenja pozabljamo nanj. Bog za nas več ni pomemben in smo ga utišali, uspavali. Uspavali smo tudi svojo vest. Toda, ko nastane resen in nevaren vihar, ga začnemo zbudjati: »Zbudi se! Zakaj spiš, o GOSPOD? Prebudi se, ne zavрни nas za vedno! Zakaj skrivaš svoje obličje, pozabljaš našo nesrečo in našo stisko? Vzdigni se, pomagaj nam! Reši nas zaradi svoje dobrote!« (Ps 44,24-27)

To, kar se je dogajalo v čolnu na jezeru, je bil Božji test, preizkus, ugotavljanje ustreznosti vere, čeprav se nam zdi, da nas Bog ignorira. Toda, kjer ni viharjev, ni nevarnosti. Kjer ni nevarnosti, ni strahu. Kjer ni strahu, ni testiranja. Kjer ni testiranja, ni učenja. Kjer ni učenja, ni duhovne rasti. Kjer ni duhovne rasti, ni vere. Vsak kristjan potrebuje tri reči: Božjo Besedo, molitev in preizkušnje. Božja Beseda in molitev nas božata, preizkušnja pa nas ojača (Martin Luther). Znani vojščaki ne postanejo veliki v vojašnici, ampak na bojišču.

Neki starec je dobil po prihodu v nebo zlato krono, nakar je opazil, da imajo ostali v kroni še dragulje. Vprašal je, zakaj jih nima tudi on. Angel mu je od-

govoril, da zato, ker v težavah ni vztrajal in zaupal Bogu. Angel ga je poučil: »Ti dragulji so solze, ki so jih Božji svetniki točili na zemlji sredi stisk. Dragulji so samo za tiste, ki so jokali.«

Bog s stiskami motivira našo vero. Pošilja nas v viharje, da nas uči in vzgaja. Evangelist Marko je zapisal, da je nastal velik vihar. To mu je povedal učenec Peter, ki je bil takrat v čolnu.

Zakaj sem lahko sredi viharja miren? Mladi vojaški častnik in njegova žena sta šla na poročno potovanje. Med plovbo se je razbesnel vihar. Ona se je zelo prestrašila, njen mož pa se ni bal. Potegnil je meč iz nožnice in ga nastavil pod njeno grlo, a se mu je nasmehnila. Vprašal jo je, ali se boji? Odgovorila mu je: »Ne, meča se ne bojim zato, ker vem, da je roki tistega, ki me ljubi.« Kadar smo v viharju, se ne bojmo, ker je vihar v roki tistega, ki nas ljubi, v roki ljubečega Boga, ki je Oče.

Drugič, omenjena je velika tišina.

Velikemu viharju je sledila velika tišina. Zakaj? Zato, ker je

Jezus vstal (ne pa se zbudil) in zapretil vetru in rekel jezeru: »Utihni! Molči!« Dobesedni prevod pomeni: »Vihar, zapri svoj gobec!« Grški izvornik nakazuje, da je viharju zmanjkalo sape. Ali verjamemo, da lahko tesar iz Nazareta umiri vihar? On je gospodar veselja. Jezus je učencem rekel: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?« Ni težko biti vernik, ko sije sonce sreče; težko je imeti vero, ko smo v viharju krize. Spregledali so, da je z njimi v istem čolnu Jezus. Prepričan sem, da so že čez nekaj ur, pozno ponoči, govorili drugače: »Kako nespaletni smo bili! Noben vihar ne more potopiti čolna, v katerem počiva naš prijatelj Jezus, Gospodar veselja. V njegovih rokah je celo ocean kot majhna luža. Sram nas je, da smo tako maloverni.«

Tretjič, omenjen je velik strah.

Obstaja velik vihar, velika tišina in velik strah. Ampak ta strah je drugačen. Najprej so se viharja bali, nato pa so dojeli, da je v njihovem čolnu Božji Sin, Odrešenik, kateremu lahko povsem zaupajo. Pred kratkim so videli, kako na krmi čolna Jezus spi na blazini kot nemočen človek,

zdaj pa so se spraševali: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?« Spoznali so ga v novi luči. Zato je bil njihov strah tako velik, da je postal strahospoštovanje. Tesar Jezus iz Nazareta se je ribičem razodel kot Božji Sin, Gospod slave, druga oseba Svete Trojice. V čolnu je bil z njimi tisti, ki v svoji roki drži veselje. Kakšen preobrat se je zgodil v njihovem umu in srcu. To spoznanje potrebujemo tudi mi in ne bomo ustraševani, ko bomo v viharju. V viharju nismo sami. Z njimi so pluli tudi drugi čolni. Toda ko je nastala velika tišina, so imeli blagoslov od tega vsi. Zato Sveto pismo pravi: »Veruj in odrešen bo tvoj ves dom.«

Če si v viharju trpljenja, vedi, da Jezus lajša tvojo bolečino. Če si v viharju žalosti, vedi, da Jezus tolaži tvoje srce. Če si v viharju greha, vedi, da te lahko Jezus osvobodi. Vsi moramo slišati Jezusove besede viharju: »Utihni! Molči!« Če je v čolnu Jezus, ni razloga za paniko. »Kajti poskrbim, da boš okreval, in te ozdravim ran, govori Gospod ...« (Jer 30,17)

Ace Arsov

Čistilec izvira

»Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« (Evangelij po Janezu 4,14)

Visoko v gorah je prebival nek posebnež, ki so mu rekli prebivalec gozda. Govorili so, da so ga lokalni veljaki pred davnimi časi najeli, da bi čistil ostanke listja, vejic in vej. Ti so padali v zbiralnik vode, iz katerega je mesto dobivalo vodo. Stari mož je redno in vestno čistil bregove, ob katerih je tekla voda, da veje in listje pa tudi drugih predmeti ne bi onesnaževali čiste vode.

Počasi je mestece postalo priljubljen turistični kraj, kjer so ljudje od vsepovsod želeli preživljati počitnice. Voda v strugah potoka, ki je tekel čez kraj, je bila kristalno čista in pitna, kar je bila posebno velika atrakcija in zanimivost. Ob potoku so uredili prostore, kjer so se obiskovalci lahko odpočili in se od-

žejali z vodo, ki je pritekla izpod gora. Mlini so brez težav noč in dan mleli, polja so zalivali s čisto vodo in pogled na mesto in okolico je bil zaradi kristalno čistega potočka čudovit kot na najlepših razglednicah.

Minila so leta. Prebivalci so pozabili na gozdnega moža in njegovo delo vzdrževanja izvira. Nekega večera se je zbral mestni svet in vsi veljaki, da bi sprejeli nov proračun. Eden od članov je opazil izdatek za plačilo starega moža, ki je vzdrževal okolico izvira. Vprašal je: »Kdo je ta prejemnik davkoplačevalskega denarja? Zakaj ga leto za letom plačujemo? Saj sploh ne vemo, kdo je ta oseba in če sploh obstaja? Ga je sploh kdo kdaj videl? Kolikor vemo, po bregovih okoli zajetja ni nobenega onesnaženja! Če pa se že pojavi kakšna nesnaga, pa narava poskrbi sama zase in se sčasoma zagotovo očisti. Tega človeka, če sploh obstaja, in tega izdatka ne potrebujemo več. Gre za prevaro!« Mestni svet je poizvedel in ugotovil, da stari mož obstaja, vendar so ga prijazno odslovili in ga nehali plačevati, češ da je nepotreben.

Nekaj tednov in mesecev se ni

zgodilo nič pretresljivega. Jeseni pa je z dreves začelo odpadati listje. Listje je padalo v izvir, v strugo in potočki so vso naravno nesnago odnašali do zajetja, kjer se je nabirala in začela gniti. Tako so v vasi neko popoldne v potočku opazili odplako rumene barve. Naslednje tedne so po strugi plavali sluzasti madeži in iz njih se je širil čuden vonj. Počasi so začeli ustavljati mlinska kolesa. Turisti so odšli, kot so odšle tudi ptice in kot so ribe izginile iz potoka. Poleg smradu je voda postala onesnažena in, kdor jo je pil, je zbolel. Pojavile so se nalezljive bolezni. Mestni svet je sklical izredno sejo. Spoznali so svojo veliko napako, ker so odpustili starega čistilca izvira, ker so hoteli prihraniti nekaj denarja. Zopet so ga zaposlili in v nekaj tednih so struge postale spet čiste. Mlinska kolesa so se spet začela vrteti in življenje se je vrnilo v gorsko mestece.

Ali tudi mi kot kristjani kdaj pomislimo, da se nam zdi Jezus Kristus nepotreben in nesmišeln, saj se nam zdi v življenju vse lepo in dobro in čisto in brez posebnosti? Ali tudi mi kdaj pozabimo, da je nekdo nad nami, ki noč in dan bedi in skrbi za nas, tudi ko pozabimo

nanj? Ali se nam kdaj zgodi, da v izobilju blagoslovov in okupirani z odgovornim opravljanjem življenjskih zadolžitev pozabimo na Boga, ki je vir vsega dobrega? Zato se zaustavimo in si vsak dan vzemimo par minut, da se zahvalimo Gospodarju življenja, Jezusu Kristusu, ki je s svojo žrtvijo poskrbel, da smo vsak dan deležni žive vode, ki odžaja naše duše in nam daje smisel.

Misli najstnikov

**Z najstniškega srečanja v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja Novo mesto z dne 10. 10. 2020**

**Bodite dobrodelni, radodarni in
bogatite temelje prihodnosti, dokler
še utegnete.**

Vito Husak in Izak Muren

**Vračaj dobroto tistemu, ki ti jo
izkazuje, in ti bo dvakratno
povrnjeno.**

Eva Vehar in Maruschka Lenart

Formula velikodušnosti: $10-1=11$

Adam Česnik in Tomaž Jadrič

Letnik 36, številka 9-10/2020

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju in je povečini delo umetnice Elizabete Wang (1942-2016). Slike uprizarjajo Božje odrešenje.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut